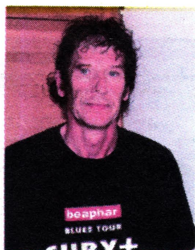
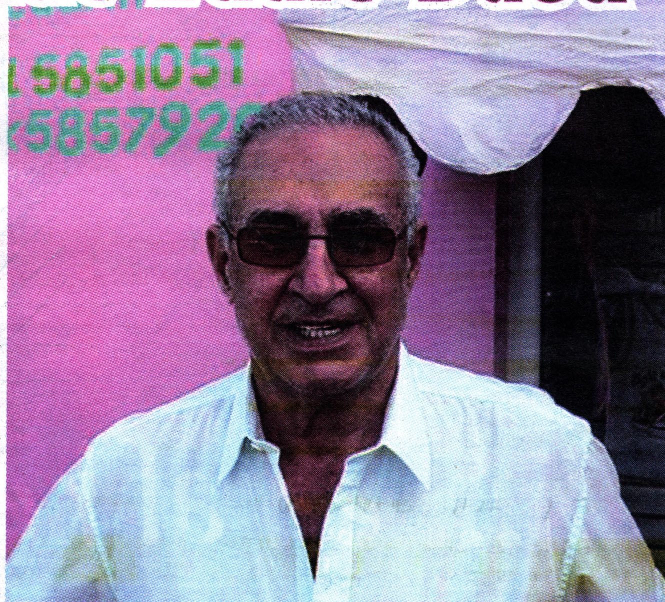

Bohnen ontmoet... baseball-legende Eddie Daou

Eerlijk is eerlijk, ik weet weinig af van honkbal. Dat wordt me pijnlijk duidelijk als ik op mijn porch koffie drink met Frankie. "Man, ik was een goede eerste honkspeler". Hij strekt één van zijn lange benen zo ver mogelijk uit. En ik moet inderdaad zeggen dat het er indrukwekkend uitziet. Frankie vertelt me alles over zijn sport, baseball, wat hetzelfde blijkt te zijn als honkbal. "Nee, een scheidsrechter noem je geen *referee* maar *umpire*. En als je een *home run* wilt slaan, moet de bal niet alleen het veld uit, maar ook tussen de palen en lijnen worden geslagen." Hij zucht en kijkt me vol mededogen aan. "Doe maar nog een bakkie van die macamba koffie, dan stel ik je straks voor aan een echte baseball-legende."

We staan even later met zijn tweeën voor Department Store DouCo in Santa Cruz. Een afspraak is snel gemaakt en ik word ontboden in Daou's kantoor. Ik wurm me tussen de bh's en damesslips door richting 'Office Privat' en daar vind ik hem: Fouad Daou, beter bekend als Eddie Daou.

Eddie Dahou begint te vertellen over zijn roots. "Mijn opa en zijn gezin kwam in 1906 vanuit Libanon, en zijn blijven steken op Curaçao. Eigenlijk waren ze op reis gegaan met Venezuela als doel. Maar er was iets met het schip, het moest een aantal maanden in Willemstad blijven, en mijn grootouders hebben toen maar besloten op Curaçao te blijven." Ik kan de verleiding niet weerstaan en na een half uur praten we nóg over hetgeen zich allemaal afspeelt in het Midden-Oosten. Israël, Bush, de Hezbollah, alles komt voorbij. Dat hij, met zijn Libanese roots, en ik met mijn Hollandse, tegenover elkaar zitten op Aruba om over baseball te praten, vinden we beiden bijzonder. Daou vertelt dat zijn grootouders, en dus ook zijn vader, zich al snel het papiaments eigen hadden gemaakt. Zo kon zijn vader met redelijk succes een winkel in levensmiddelen exploiteren.

Daou: "Mijn vader was van huis uit voetballer en werd ook op Curaçao in die tak van sport actief. Maar onder invloed van mijn oudere broers, die samen met de buurjongens baseball speelden, stapte hij over. Al snel werd hij de stimulerende kracht achter het baseball op Curaçao. Eerst als voorzitter van de 'Santa Rosa Indians', een club die nog steeds bestaat en speelt in het Tio Daou Ballpark. Later als bestuurslid bij de Curaçaose bond. Dat stadion is naar mijn vader vernoemd, die bekend stond als Ome Daou." Zelf ontwikkelde hij zich tot een verdienstelijk batter. Zijn slagen resulteerden regelmatig in een *two points* score, een *home run*. Zijn oorspronkelijke voornaam Fouad werd al snel tot Eddie vervormd. Als ik opmerk dat een goede *batter* de tegenpartij dus kansloos maakt, bemoeit zijn dochter, die regelmatig in- en uitloopt en duidelijk de 'bedrijfsleider in spé' is, zich ermee. "Natuurlijk niet, een goede *pitcher* kan het een *batter* heel moeilijk maken, hoor." Onmiddellijk zit ik met mijn neus in mijn koffie. Eddies trotse lach maakt me nogmaals duidelijk: met het management van zijn winkel komt het in de toekomst helemaal goed.

Eddie kwam door zijn kwaliteiten in het Curaçaose team. Op zijn 33ste stopte hij met zijn spelersloopbaan en werd manager van de Santa Rosa Indians. "Wij speelden als één van de weinigen ook wedstrijden buiten Willemstad, in de kunuku, want we wilden andere en jongere Curaçaonaren interesseren voor deze sport. Samen met twee andere trainers: Frank Curiel en Ganga Chirino, en misschien vooral ook met Boy Tweeboom hebben we toen in 1973 een 'Little League' opgezet. We wilden jong talent aantrekken en stimuleren. In de loop van de jaren zeventig van de vorige eeuw begon dat zijn vruchten af te werpen. Zo werd Curaçao in 1981 wereldkampioen in de leeftijdscategorie elf- tot twaalfjarigen."

Voordat ik mijn volgende vraag aan Eddie stel, kijk ik even rond of zijn dochter nog in de buurt is. Ik vraag waarom hij Curaçao inruilde voor Aruba. "Een van mijn oudere broers wilde zaken gaan doen op Aruba en kon vier winkels overnemen van de Chinese ondernemer Wou Co. En voor elk van die winkels had hij iemand nodig. Dus moest ik mijn baan opzeggen als artsenbezoeker voor een farmaciebedrijf, afscheid nemen van het Curaçaose Baseballcircuit en de handen uit de mouwen gaan steken op Aruba."

Eddie deed het met een 'tiki' pijn in het hart, maar de zakelijke vooruitzichten waren niet ongunstig. En in 1981 was Eddie Arubaans ingezetene. Wou Co werd DouCo. En iedereen op Aruba weet deze Department Stores te vinden.

"Natuurlijk", zegt Eddie, "wilde ik ook in de Arubaanse baseballwereld wat doen". Maar ik merk, terwijl ik mijn derde bak koffie aangeboden krijg, dat het onderwerp niet zijn meest geliefde is. Wat hij hierover loslaat, is 'teveel meningsverschillen is niet productief'. Op Aruba kennen we hem wel als een toegewijd analist en commentator bij radio en televisie als er wedstrijden worden uitgezonden van de Amerikaanse 'Major League' of als er belangrijke Arubaanse wedstrijden zijn.

Hoe zijn de Antillen aan het honkballen geslagen? "Door de VS natuurlijk", zegt Eddie. "de olieindustrie op Aruba en in Venezuela trokken mensen uit de States aan en die namen die sport hier naartoe. Vanaf de jaren 1940-1950 is deze sport gaan groeien. Maar we kunnen ons nog niet meten met landen als de Dominicaanse Republiek bijvoorbeeld. Die landen hebben jongeren in trainingskampen, zij spelen dagelijks en krijgen daar ook hun reguliere opleiding. Hier wordt er misschien drie keer in de week getraind, de jongens moeten werken of zitten op school en willen ook wel eens de stad in."

Eddie denkt dat zowel Aruba als Curaçao genoeg talent heeft om het baseball op een hoger plan te brengen. We hebben nu Sydney Ponson van Aruba en Andruw Jones en Randall Simon van Curaçao, die in de Major League in de States spelen, maar dat kunnen er in de toekomst meer worden. De coaching en het management wordt beter. Nu zitten we in de Arubaanse competitie nog met heel jonge spelers, maar die kunnen uitgroeien tot zeer goede spelers en dat kan het baseball alleen maar aantrekkelijker maken."

Batter Eddie Daou in actie.